

Arrest

nr. 297 555 van 23 november 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat C. DETHIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en BRICOUT T. verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 december 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten. Op 23 mei 2022 verklaart de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dit verzoek niet-ontvankelijk met toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dit omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Italië. Verzoeker tekent beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 19 januari 2023 met nummer 283 628 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 8 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Deze beslissing wordt op 22 maart 2023 ingetrokken.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 28 maart 2023 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw die verklaart te heten,

naam : [H.S.]

voornaam [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Eritrea

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/05/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 19/01/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarige kinderen. De minderjarige kinderen van betrokkene hebben verblijfsrecht in België en maken bijgevolg niet het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om in België te blijven. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd definitief negatief afgesloten werd en in dit geval levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af. Het staat betrokkene vrij om alle voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van vroeger gewoonlijk verblijf de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn kinderen betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij allen toegang hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen. Zij verblijven legaal in België en maken bijgevolg niet het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om allé voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van vroeger gewoonlijk verblijf de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner en minderjarige kinderen betreft. Betrokkene geniet zelf echter al internationale bescherming in Italië. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het gezinsleven tussen betrokkene en zijn gezinsleden in Europa worden verdergezet. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde last te hebben van een gebroken enkel. Betrokkene legde bij het CGVS medische attesten neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen.

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Italië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Italië het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het hoorrecht en de rechten van verdediging als algemene beginselen van het Unierecht, van de artikelen 62, § 2 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"[...] Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd en dat verweerder de privé- en gezinsbelangen en de gezondheidstoestand van de verzoekster in rekening heeft genomen.

[...] De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Artikel 62§2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed".

Het "Paposhvili v. België"-arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Grote Kamer) van 13 december 2016 legt ook deze verplichting op aan de Staat om een dergelijk onderzoek uit te voeren (§§ 225 en 226):

« Il en résulte que si les autorités belges avaient, in fine, conclu que l'article 3 de la Convention tel qu'interprété ci-dessus ne faisait pas obstacle au renvoi du requérant en Géorgie, il leur aurait appartenu, pour se conformer à l'article 8, d'examiner en outre si, eu égard à la situation concrète du requérant au moment du renvoi (voir, mutatis mutandis, Maslov c. Autriche [GC], no 1638/03, § 93, CEDH 2008), on pouvait raisonnablement attendre de la famille qu'elle le suivît en Géorgie ou si, dans le cas contraire, le respect du droit du requérant au respect de sa vie familiale exigeait qu'il fût autorisé à séjourner en Belgique pour le temps qui lui restait à vivre. Il s'ensuit que, si le requérant avait été éloigné vers la Géorgie sans évaluation desdites données, il y aurait également eu violation de l'article 8 de la Convention ».

Het artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 EVRM garandeert dus het privéleven in een ruime zin, inbegrip het recht tot een "privé sociale leven", d.w.z. de mogelijkheid voor eenieder om zijn sociale identiteit te ontplooien. Uit dat oogpunt garandeert dit recht de mogelijkheid om naar andere mensen toe te gaan en met hen nauwe banden te knopen en ontwikkelen (in deze zin, zie Campagnano v. Italy, nr 77955/01, §53, EHRM 2006-V; /Bigaeva v. Greece, nr 26713/05, §22, 28 mei 2009; en Ögpinar v Turkey, 19 oktober 2011). Dit recht beschermt de persoonlijke ontplooiing.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangen-afweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In een arrest nr. 237 617 van 30 juni 2020 besloot Uw Raad : "Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals onder meer de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling werd immers ingevoerd ter omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en dient dus richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens heeft een terugkeerbesluit te nemen, zij dus

aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkenen daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Het gegeven dat artikel 52/3, § 1 iuncto artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer de betrokken vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, hetgeen in casu blijkt en niet wordt betwist, stelt het bestuur niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd dat de verweerder bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verweerder om zich, in het kader van dit onderzoek, ervan te verzekeren dat de vreemdeling in de mogelijkheid werd gesteld om de relevante elementen en standpunten kenbaar te maken.

Op verwerende partij rust eveneens een materiële motiveringsplicht, op basis waarvan Uw Raad bevoegd is om na te gaan of zij bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

[...] In casu blijkt het uit het administratieve dossier dat verzoeker twee minderjarige kinderen in België heeft en dat hij gehuwd is met zijn echtgenote, de moeder van de kinderen, met wie hij verblijft.

Aangezien de twee minderjarige dochters van verzoeker en de samenleving met zijn echtgenote is er sprake van familieleven in de zin van het artikel 8 van EVRM.

Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten hen niet betreft, zou de bestreden beslissing tot gevolg hebben dat hij het Belgische grondgebied alleen moet verlaten en dus van zijn kinderen en echtgenote wordt gescheiden.

Toch blijkt voor verzoeker verassend te lezen dat de verwerende partij ook van mening is dat de bestreden beslissing geen schending doet aan zijn recht aan familieleven.

Aangezien verzoeker kon aantonen dat hij een relatie heeft met zijn kinderen zoals met zijn echtgenote blijkt dit motief verder onjuist te zijn.

De uitvoering van bestreden beslissing zal een scheiding veroorzaken tussen minderjarige kinderen met hun vader. Zo een scheiding blijkt een schending van het artikel 8 EVRM te veroorzaken.

Het familieleven van verzoeker met zijn minderjarige is bewezen.

Verzoeker begrijpt niet om welke manier zou het feit dat “vrij kan reizen tussen verschillende Lidstaten van de Schengen-zone”

Verzoeker begrijpt niet hoe “kan het gezinsleven tussen betrokkene en zijn kinderen in Europa worden verdergezet”.

Het feit dat er vrij verkeer doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker werd gevraagd om het land te verlaten, land waarin zijn kinderen en echtgenote wonen. Er werd geen onderzoek gedaan in concerto uitgevoerd over de mogelijkheid om het gezinsleven verder kunnen onderhouden.

Er is geen gerechtelijk concept van “familieleven binnen de Europa”. Artikel 8 van de EVRM gaat over de mogelijkheid om een familieleven te ervaren.

Daardoor is het volgende motief niet wettelijk : “Bijgevolg kan het gezinsleven tussen betrokkene en zijn kinderen in Europa worden verdergezet.”

Verwerende partij is door artikel 8 EVRM verplicht om het familieleven te garanderen. Het blijkt daardoor onmogelijk voor de Belgische autoriteiten om het gezinsleven in Europa te garanderen.

Dit motief is onvoldoende.

In huidige geval kan het familieleven alleen in België plaatsvinden aangezien:

- De dochters van verzoekers genieten internationale bescherming in België;
- Zij gaan in België op school ze zijn 5 en 9 jaar oud en zijn daarvoor verplicht op school te gaan;
- De echtgenote en moeder van verzoeker geniet van internationale bescherming in België.

Het blijkt onmogelijk om in een ander land het familieleven verder te kunnen ervaren aangezien de schoolverplichting van de dochter van verzoeker.

[...]

Verder beschikt verzoeker over geen verblijfsvergunning in Italië. Hij kan daarvoor op moment niet vrij “reizen tussen de verschillende lidstaten”.

Ook werd de mogelijkheid voor de echtgenoten en de kinderen om verzoeker te gaan bezoeken niet onderzocht. Het is niet mogelijk voor deze familie die geen inkomsten heeft om te reizen.

Bovendien, gaan de dochters zijn jong en gaan op school in België.

Dit motief is niet voldoende.

Zou Uw Raad van mening zijn dat er mogelijkheden bestaan voor de kinderen en echtgenote van verzoeker om naar Italië te reizen, blijkt het duidelijk dat deze mogelijkheden tijdelijk en beperkt zijn. In deze omstandigheden moest verwerende partij

De relatie tussen verzoeker en zijn kinderen is beschermd door artikel 8 EVRM, zoals het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft het meerdere keren oordeelt:

"The Court reiterates that the mutual enjoyment by parent and child of each other's company constitutes a fundamental element of family life and domestic measures hindering such enjoyment amount to an interference with the right protected by Article 8 (see, among other authorities, Tiemann (dec.) and Bronda, p. 1489, § 51, cited above)." (Monory c. Roumanie et Hongrie, 2005, § 70)

De relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote is ook door artikel 8 EVRM beschermd.

Door de motieven van bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen belangenafweging heeft gemaakt wat betreft de belangen van verzoeker om in België te verblijven en andere belangen.

Door het ontbreken van een dergelijk onderzoek kan verzoeker de redenen van bestreden beslissing niet begrijpen, hoewel hij een gezinsleven in België heeft.

Verzoeker is van mening dat verweerder bij gebreke van deze belangenafweging artikel 8 EVRM schendt, aangezien het bestreden besluit de inmenging in zijn leven niet rechtvaardigt.

Verwerende partij verwijst niet in de bestreden beslissing het artikel 8 EVRM.

Het blijkt van alles element dat onder het tweede onderdeel werd ontwikkeld dat de bestreden beslissing hiermee tevens artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet schendt.

[...] Gezien het gebrek aan vermelding van deze elementen, die door verweerder gekend worden, stelt deze motivering verzoeker niet in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Erger nog, de enige feitelijke elementen met betrekking tot verzoeker d.w.z. de internationale bescherming procedure van verzoeker zijn onjuist:

Als het juist te motiveren dat verzoeker heeft een aanvraag om internationale bescherming ingediend, werd de beslissing van het CGVS niet op 23/02/2022 genomen, maar wel op 23/05/2022. De motieven van bestreden beslissing gaan verder niet over het arrest van Uw Raad d.d. 1 september 2022.

Daarom is het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu niet bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

[...] Het tweede onderdeel is gegrond, en geeft aanleiding tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gelet op deze elementen, wijst verzoeker terecht op een schending van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet in samenhang."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

In de bestreden beslissing worden de determinerende motieven vermeld die tot deze beslissing hebben geleid. Zo wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 7, eerste lid, 1° van dezelfde wet. Er wordt gemotiveerd dat op 23 mei 2022 de commissaris-generaal een negatieve beslissing nam inzake verzoekers verzoek om internationale bescherming en dat het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep op 19 januari 2023 door de Raad werd verworpen. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker in het land verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Er wordt gepreciseerd dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum.

Verweerder gaat verder in zijn motivering van de bestreden beslissing in op de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en motiveert uitgebreid aangaande het hoger belang van verzoekers kinderen die internationale bescherming genieten in België, zijn gezinsleven met zijn partner en kinderen en zijn gezondheidstoestand. Verweerder wijst erop dat verzoekers gezinsleden internationale bescherming genieten in België, terwijl verzoeker reeds internationale bescherming heeft verkregen in Italië. Er wordt vastgesteld dat er nog geen procedure gezinshereniging werd opgestart. Verweerder benadrukt dat het gaat om een tijdelijke scheiding van de gezinsleden en dat in de tussentijd contact kan worden gehouden via de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken gelet op het vrij verkeer van

personen binnen de Europese Unie. Wat betreft verzoekers gezondheidstoestand stelt verweerder vast dat niet blijkt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, ondanks de verklaringen omtrent problemen met zijn enkel.

Verzoekers kritiek dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan blijken dat verweerder een onderzoek heeft gevoerd en hij een belangenafweging deed in het licht van het gezinsleven, mist dan ook feitelijke grondslag.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is gegeven derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. In zoverre verzoeker van mening is dat bepaalde in de bestreden beslissing vermelde feitelijke gegevens “onjuist” zijn, betreft zijn kritiek eerder de materiële en niet de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk te zijn genomen in uitvoering van 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Het eveneens toegepaste artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet stelt verder:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

2.5. Het is niet betwist dat, op het ogenblik van de afgifte van het bestreden bevel, de commissaris-generaal een negatieve beslissing had genomen inzake verzoekers verzoek om internationale bescherming en dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen. Verzoeker betoogt wel dat de feitelijke elementen in de bestreden beslissing ter zake “onjuist” zijn. Hij wijst erop dat de beslissing

van de commissaris-generaal op “23/05/2023” werd genomen en niet op “23/02/2023” en dat de motieven van de bestreden beslissing verder niet ingaan op het arrest van de Raad van “1 september 2022”. Evenwel moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk de correcte data van zowel de beslissing van de commissaris-generaal als van het arrest van de Raad werden opgenomen; iets waar verzoeker zelf niet in slaagt. Het arrest waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing dateert immers van 19 januari 2023 en niet van 1 september 2022. Er kan ook niet worden ingezien op welke wijze verzoekers betoog zou moeten leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het is verder ook niet betwist dat verzoeker niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België en dat hij hier verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. In deze situatie is verweerder in beginsel verplicht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (“moet”), tenzij meer voordelige bepalingen vervat in een inter-nationaal verdrag zich hiertegen zouden verzetten. Een onderzoek naar de door verzoeker ingeroepen hogere rechtsnorm van artikel 8 van het EVRM, alsook naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dringt zich op.

2.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Zoals verzoeker aangeeft, maakt dit wetsartikel een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, evenals in de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en op basis van de hem gekend zijnde gegevens een concrete beoordeling doorvoerde inzake het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Verzoeker houdt onterecht voor dat geen onderzoek in het licht van dit wetsartikel heeft plaatsgevonden en de hierin vermelde elementen niet in rekening zijn gebracht. Er wordt in de bestreden beslissing immers gemotiveerd als volgt:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarige kinderen. De minderjarige kinderen van betrokkene hebben verblijfsrecht in België en maken bijgevolg niet het voorwerp uit van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om in België te blijven. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd definitief negatief afgesloten werd en in dit geval levert de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af. Het staat betrokkene vrij om allé voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van vroeger gewoonlijk verblijf de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn kinderen betreft. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij alien toegang hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun minderjarige kinderen. Zij verblijven legaal in België en maken bijgevolg niet het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. We wijzen er echter op dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene definitief negatief afgesloten werd en de Minister of zijn gemachtigde desgevallend in toepassing van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert. Het staat betrokkene vrij om allé voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden te benutten, inbegrepen in functie van gezinshereniging. Tot op heden werd nog geen aanvraag gezinshereniging ingediend, waardoor er geen positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Bovendien wijzen we er op dat betrokkene niet aannemelijk maakt dat het voor hem kennelijk onredelijk is gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en indien hij dat wenst vanuit het land van vroeger gewoonlijk verblijf de nodige stappen te ondernemen wat gezinshereniging met zijn partner en minderjarige kinderen betreft. Betrokkene geniet zelf echter al internationale bescherming in Italië. Binnen de Schengen-zone bestaat er een vrij verkeer van personen, waardoor betrokkene vrij kan reizen tussen de verschillende Lidstaten van de Schengen-zone. Bijgevolg kan het gezinsleven tussen betrokkene en zijn gezinsleden in Europa worden verdergezet. We benadrukken dat het hierbij slechts om een tijdelijke scheiding van de gezinskern gaat en dat in tussentijd contact kan worden gehouden middels de moderne communicatiemiddelen en korte bezoeken in elke Staat waartoe zij beiden toegang hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde last te hebben van een gebroken enkel. Betrokkene legde bij het CGVS medische attesten neer. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Op heden is de DVZ dus niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen. Tot slot staat het betrokkene vrij, indien hij effectief medische problemen ervaart die een verwijdering in de weg staan, om een aanvraag tot medische regularisatie in te dienen."

Verzoeker gaat niet concreet in op de motieven inzake zijn gezondheidstoestand. Hij weerlegt deze dan ook niet. Wat het hoger belang van het kind en het gezins- of familieleven betreft, herhaalt verzoeker dat zijn twee minderjarige dochters en hun moeder, zijn echtgenote, in België verblijven en dat er aldus sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verdere bespreking dient dan ook in het kader van deze verdragsbepaling te gebeuren.

2.7. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt verder dat het begrip *'privéleven'* een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is eveneens een feitenkwestie.

In een situatie zoals deze thans voorligt – dit is de situatie waarin geen sprake is van een beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar het een eerste toelating tot verblijf betreft – oordeelt het EHRM verder dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen. Zo moet rekening worden gehouden met de mate waarin het gezins- of familieleven of het privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgevoegen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Aan het hoger belang van het kind moet verder een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM, ook al is het op zichzelf niet beslissend (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoekers minderjarige kinderen en zijn echtgenote een verblijfsrecht hebben in België en dat er sprake is van een beschermenswaardig gezins- en familieleven. Er wordt, in weerwil van wat verweerder voorhoudt, een belangenafweging gemaakt in de bestreden beslissing en ook het hoger belang van de betrokken kinderen werd nadrukkelijk in rekening gebracht. Verweerder wijst erop dat verzoekers verzoek om internationale bescherming in België werd afgewezen en hij reeds internationale bescherming geniet in Italië. Hij stelt nog vast dat verzoeker tot op heden nooit een procedure tot gezinshereniging met zijn gezinsleden in België opstartte, niettegenstaande de in dit verband voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Hij acht het niet kennelijk onredelijk om van verzoeker in de actuele situatie te vragen het Belgische grondgebied te verlaten en terug te keren naar Italië, om vanuit dit land de nodige stappen te zetten voor een gezinshereniging met zijn echtgenote en kinderen die legaal in België verblijven. Verweerder wijst er in dit verband ook op dat binnen de Schengenzone een vrij verkeer van personen geldt, zodat de gezinsleden elkaar in tussentijd kunnen bezoeken. Hij benadrukt dat het gaat om een tijdelijke scheiding van de gezinsleden en dat in de tussentijd, naast korte bezoeken in elke (lid)staat waartoe het gehele gezin toegang heeft, ook contact kan worden gehouden via de moderne communicatiemiddelen. In de gegeven omstandigheden acht verweerder de bestreden beslissing niet in strijd met het hoger belang van de betrokken kinderen, die verder in België kunnen verblijven, of het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven.

De Raad merkt in eerste instantie op dat de voorliggende gegevens niet veel duidelijkheid brengen inzake het concrete gezinsleven van verzoeker met zijn echtgenote en kinderen en de wijze waarop dit de voorbije jaren werd beleefd. Verzoeker zelf kon op de zitting hieromtrent ook niet meer duidelijkheid verschaffen, ondanks een uitdrukkelijke vraag in deze zin. Uit de beslissing van de commissaris-generaal blijkt dat verzoeker en zijn echtgenote in Italië de ouders werden van hun twee kinderen en dat de moeder reeds in 2017 naar België kwam en hier werd erkend als vluchteling. Voor het overige blijken zo goed als geen concrete gegevens. Er blijkt zo niet sinds wanneer verzoeker een relatie heeft met de moeder van zijn kinderen en of dit reeds was van in zijn land van herkomst, hoe het gezinsleven de voorbije jaren vorm kreeg en waarom verzoeker of de moeder van de kinderen al die jaren nooit verzocht om gezinshereniging bij de Belgische dan wel Italiaanse overheden. Zoals reeds gesteld, kon verzoeker hiernaar gevraagd op de zitting ook geen duidelijke informatie naar voor brengen. Het is de Raad aldus ook niet mogelijk de concrete banden tussen verzoeker en zijn gezinsleden in België na te gaan of de mate waarin deze hecht zijn. Evenmin blijkt welke precieze rol verzoeker de afgelopen jaren of actueel speelt in het leven van zijn kinderen en de mate waarin de kinderen reeds hebben samengewoond met verzoeker.

In elk geval moet worden opgemerkt dat verzoeker, nu hij sedert 2013 in Italië verbleef en pas in 2021 naar België is gekomen, terwijl zijn echtgenote reeds sinds 2017 in België verblijft en hier werd erkend als vluchteling, er in het verleden reeds in is geslaagd om het gezinsleven met zijn echtgenote en hun kinderen in meerdere of mindere mate te onderhouden vanuit Italië. Er dient tevens op te worden gewezen dat het EHRM ook reeds stelde dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied te vereisen dat zij een passende aan-vraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De door verweerder gedane belangenafweging, en de hierop door verzoeker geuite kritiek, moeten in het licht van de voormelde concrete, zij het beperkte elementen die verzoekers gezinsleven kenmerken worden beoordeeld.

Verzoeker kan er allereerst niet mee volstaan louter aan te voeren dat er sprake is van een gezinsleven en dat zijn (tijdelijke) terugkeer naar Italië een schending vormt van artikel 8 van het EVRM. Hiermee geeft hij enkel aan een en ander anders te beoordelen dan het bestuur, zonder dat hij evenwel aannemelijk maakt dat verweerder bij zijn beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde.

Verzoeker stelt verder dat hij niet begrijpt waarom het gegeven dat hij *“vrij kan reizen tussen verschillende Lidstaten van de Schengen-zone”* ervoor kan zorgen dat *“het gezinsleven tussen betrokkene en zijn kinderen in Europa [kan] worden verdergezet”*. Hij betoogt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de concrete mogelijkheid om het gezinsleven verder te onderhouden. Hij stelt dat verweerder *“verplicht [is] om het familieleven te garanderen”* en het voor de Belgische autoriteiten onmogelijk is het gezinsleven *“in Europa”* te garanderen. Verzoeker betoogt dat het gezinsleven alleen in België kan plaatsvinden omdat zijn gezinsleden internationale bescherming genieten in België en omdat zijn dochters naar school gaan in dit land en hier ook schoolplichtig zijn. Hij stelt dat het onmogelijk is om in een ander land het familieleven te ervaren gelet op deze schoolplicht van zijn dochters. Verzoeker stelt daarnaast dat het onmogelijk is voor het gezin om elkaar te bezoeken omdat zij niet de inkomsten hebben om te kunnen reizen. Hij wijst er tevens op dat hij niet over een verblijfsvergunning beschikt in Italië, waardoor hij op dit moment niet vrij kan reizen tussen de verschillende lidstaten.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat het in essentie gaat om een tijdelijke scheiding van het gezin totdat hij zich in regel heeft gesteld met de wettelijke bepalingen. Hij betwist niet dat de mogelijkheid bestaat om een procedure tot gezinshereniging op te starten en dat dit in het verleden nog niet is gebeurd. Verder betwist verzoeker ook niet dat hij in de tussentijd vanuit Italië contact kan houden met zijn minderjarige dochters en zijn echtgenote via de moderne communicatiemiddelen. De Raad ziet verder niet in wat er onduidelijk is aan de motivering dat verzoeker, gelet op het vrij verkeer van personen binnen de Schengenzone, vrij kan reizen en zodoende het gezinsleven kan worden verdergezet, nu dit evident net maakt dat hij op regelmatige tijdstippen vanuit Italië naar België kan reizen om zijn gezinsleden te zien. Ook omgekeerd geldt dit trouwens. Aldus kan verzoeker ook niet met goed gevolg voorhouden als zou verweerder onterecht geen concreet onderzoek hebben gevoerd naar de mate waarin het gezinsleven kan worden onderhouden bij zijn terugkeer naar Italië. Zoals reeds werd aangegeven, lijkt trouwens net te moeten worden aangenomen dat het ingeroepen gezinsleven ook in het verleden gedurende verschillende jaren op de voormelde wijze vorm heeft gekregen, waar de echtgenote blijkbaar

de keuze heeft gemaakt om met haar kinderen naar België te reizen en hier internationale bescherming te genieten, eerder dan bij haar echtgenoot en de vader van haar kinderen in Italië.

In zoverre verzoeker betoogt dat reizen voor zijn gezin geen optie is omwille van financiële moeilijkheden, dient erop te worden gewezen dat hij hiervan geen enkel begin van bewijs bijbrengt. Wat betreft de scholing van de kinderen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet inhoudt dat verzoekers minderjarige kinderen België dienen te verlaten. Bovendien kunnen de gezinsleden van verzoeker hem eventueel bezoeken in Italië tijdens de schoolvakanties, ofwel kan verzoeker op regelmatige tijdstippen zijn gezinsleden bezoeken in België. Er blijkt niet dat de gezinsbanden aldus op een wezenlijke andere wijze moeten worden beleefd dan dit het geval was de voorbije jaren, waardoor ook niet blijkt dat de bestreden beslissing een belangrijke of negatieve impact heeft op de belangen van de kinderen.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij niet kan reizen omdat hij niet beschikt over een verblijfsvergunning in Italië, dient te worden vastgesteld dat hij niet betwist dat hij internationale bescherming geniet in dat land. Hij toont met zijn kritiek niet aan dat hij in Italië, gelet op zijn statuut, geen nieuwe verblijfskaart kan aanvragen en verkrijgen. Dit werd ook reeds gesteld in de beslissing van de commissaris-generaal van 23 mei 2022: *“Tot slot dient opgemerkt dat, hoewel u verklaart dat uw Italiaanse verblijfsdocumenten gestolen zijn (CGVS, p. 9), er niets op wijst dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dat het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, gezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”*

Verzoeker maakt met zijn kritiek niet aannemelijk dat het in zijn geval onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is van verweerder om te stellen dat het gaat om een tijdelijke scheiding van zijn gezin en dat hij vanuit Italië een procedure kan opstarten om zijn gezin in België te komen vervoegen. Hij toont geenszins aan dat dit onmogelijk zou zijn of dat er hieromtrent noemenswaardige hinderpalen zouden bestaan. Hij kan niet overtuigen dat het gezinsleven in de tussentijd niet kan worden onderhouden via de moderne communicatiemiddelen of via bezoeken aan elkaar, die mogelijk moeten zijn in het kader van het vrij verkeer van personen in de Schengenzone. Hij toont met zijn betoog niet aan dat er met enig element inzake zijn gezinsleven geen rekening werd gehouden of dat de gedane belangenafweging niet toereikend zou zijn. Het loutere gegeven dat hij niet akkoord gaat met deze belangenafweging of dat hij van mening is dat er een verplichting bestaat om het gezinsleven in België te garanderen, doet geen afbreuk aan de eigenlijke motieven van de bestreden beslissing.

Inzake het privéleven beperkt verzoeker zich tot de blote bewering dat hij hier een privéleven onderhoudt. Hij concretiseert evenwel op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische banden die hij hier zou hebben opgebouwd. Zelfs voor zover hij hier een sociaal netwerk heeft, toont hij nog niet aan dat hij bepaalde sociale banden heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermens-waardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63). Zelfs voor zover alsnog enig privéleven zou moeten worden aangenomen, wijst de Raad er nog op dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM in de situatie van vreemdelingen die nooit een definitieve toelating kregen voor een verblijf, het illegale/precaire verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt/Noor-wegen). Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden blijken in het voorliggende geval geenszins.

2.8. Gelet op wat voorafgaat, kan een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet worden vastgesteld.

2.9. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting, rekening houdend met de gedane vaststellingen, niet aan dat verweerder op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is overgegaan tot de afgifte van het bestreden bevel. Een schending van de materiële motiverings-plicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

2.10. In de hoofding van zijn middel voert verzoeker nog de schending aan van het hoorrecht en de rechten van verdediging, maar hij laat volledig na om te verduidelijken waarom de bestreden beslissing met miskennis van deze beginselen van het Unierecht is genomen. Het komt niet toe aan de Raad om te raden op welke wijze verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing deze beginselen schendt. Verzoeker dient zijn onderdelen van het middel concreet uit te werken, waartoe hij in gebreke is gebleven.

wat dit onderdeel van het middel betreft, waardoor dit onontvankelijk is. Enig belang bij dit onderdeel van het middel blijkt trouwens ook niet, waar verzoeker niet kan overtuigen dat er elementen zouden spelen die maken dat de beslissing anders had kunnen of moeten zijn.

2.11. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN

I. CORNELIS